

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminecă.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Iertarea, faptele bune și comoara adevărată.

Iertare, fapte bune făcute fără mare vâlvă și prețuirea corectă a lucrurilor, iată, aceste trei ar putea să ne facă viața nu numai mai tolerabilă, dar și mai frumoasă.

De iertare nu numai cel iertat are nevoie dar și iertătorul. Căci dacă ciocnirile voinei nu se sfârșesc prin iertare, rămâne atât în inima ofensatului, cât și în a ofensatorului rană adâncă, care în curând va face imposibilă ori ce sentiment într'adevăr creștinesc între ei. Aceasta orice persoană de bun simț, chiar știind că dreptatea e pe partea lui, trebuie să-o împiedece. Iertarea este cea mai nobilă satisfacție și dacă este dată din inimă, necondiționat va fi urmată și de o satisfacție reală, căci cel care ne-a vătămat drepturile, sau ne a ofensat, va

ajunge la convingerea că numai dreptatea poate să facă pe cineva ca să uite așa de generos răul îndurat. La aceasta generozitate numai cu recunoașterea sincere a răului făcut se poate răspunde. Iar prin aceasta jumătatea din necazurilor oamenilor ar dispărea.

Aceste necazuri se ivesc între oameni și de aceea, căci prea multă vâlvă facem cu faptele noastre pioase și caritative. Dacă ascultăm regulat liturgiile nu ne'ndestulim cu conștiința datoriiilor îndeplinite, dar credem că am adus o mare jertfă. Dacă postim, îi bârfim pe aceia care nu postesc. Deși evanghelia foarte frumos ne spune:

„Iară tu când ajuni, unge capul tău și fața ta o spală, ca să nu te arăți oa-

menilor că ajuni ci Tatălui tău celui ce este întru ascuns; și Tatăl tău, cel ce vede întru ascuns, va da ție la arătare.

Nu vă adunați comori pe pământ, unde moliiile și rugina le strică și unde furii le fură și le sapă.

Ci vă adunați vouă comori în ceriu, unde nici rugina, nici moliiile nu le strică, și unde furii nu le sapă, nici nu le fură.

Căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră. (Matei, 6, 17.) Dacă facem acte milostive, ne îngrijim că vestea acestora să fie trâmbițată în lungul și latul țării.

Apoi ne năzuim, ne sfârâmăm oasele, alergăm zile întregi, ca să ne putem câștiga suprema valoare, dar care examinându-o mai de aproape este foarte relativă și nu merită atâta oboseală. Căci numai o adevărată Valoare este în lume, numai un Bun avem în viață, nu-

mai o Fericire în marea ne-
cazurilor: Isus în sf. Eu-
haristie. Pe el nici moliiile,

nici rugina nu-l strică, nici
furii nu îl fură dela noi.

Dr. I. BERINDE

Iată de ce, în învălmășala
de azi și care ni se pare că se
apropie de neamuri și de țări,
această biserică va forma din
nou chiagul care va duce la
cristalizarea unei lumi noi:
mai drepte, mai bune și mai
unitare decât cea de azi.. căci
temeliile ei sunt așezate pe
stâncă !

Nu știm, cât va dura învăl-
mășala aceasta, nici cât va su-
feri biserica din cauza ei, dar
izbânda îi este asigurată atât
prin valorile pe care le propagă,
cât și prin făgăduiele divine,
cari până acumă 1900 ani toate
i-au fost împlinite.

Rolul împăciuitor al catolicismului între diferitele popoare.

Fără nici o îndoială, azi tră-
im vremuri în care cu mult mai
mult se accentuează ceea ce le
despart pe popoare, decât cele
ce le unesc. Naționalismul exa-
gerat pune azi pe picior de răz-
boiu una față de alta nu numai
diferitele țări, ci și pe cetățenii
unui și aceluiași stat. Azi lu-
mea învrăjbită nu o poate în-
păciui o cultură uniteră, pentru-
că și cultura tinde să fie na-
țională, accentuând deosebirile
produse de specificul național
al fiecărui popor. Concepțiile fi-
losofice născute din accentuarea
unității spiritului uman și espi-
mate prin generoasele lozinci
ale unui umanitarism exagerat,
prin lozincele libertate, fraterni-
tate și egalitate sunt demult în-
vechite.. Credința creștinească
ale căreia izvoare sunt învăță-
turile lui Isus Hristos, în bise-
ricile care nu și-au păstrat uni-
tatea cu Roma, asemenea po-
artă jugul unei dependențe de
țări și guverne, căci toate a de-
venit biserici creștine „naționa-
le” punând accentul mai grav
pe caracteristica de național,
decât pe cel de creștin... cu-
vânt moștenit dela întemeieto-
rul Hristos.

Una singură biserică își în-
tinde brațele ocrotitoare peste
toate neamurile, una singură

este aceea comunitate crești-
nească care — fără să denege
vreodată apartinența la un neam
sau popor — vede în cel ce
este de alt neam, de altă limbă,
de altă cetățenie un adevărat
frate în Hristos, căruia nu-i îm-
pută aceste calități accidentale.

Postul.

Era într'o zi de toamnă; pe
florile automnale întârzia încă
roua deși cerurile par'că — și
deschiseseră — bolțile auzura-
te: lumina venia în valuri al-
băstriei, stropind aur. Un frea-
măt curgea prin aer: acoperi-
șul palatului din mijlocul băilor
Sângiorz — Năsăud părea nu-
mai un fum, o negură: mii și
sute de mii de rândunele îl
acoperiau. Rândunelele erau ca
într'o ferbere mare, acum svâc-
neau în sus ca un joc de ape
negre, acum se resfirau în per-
dele lăturalnice, undulau prin
aer, se desfăceau ca niște pan-
glici rupte și plufiau. Pe clipă
ce trecia alte șiruri se desprin-
deau din zări, râurind din spre
toate punctele cardinale. Plecau
rândunelele.. Aici, în Sângior-

zul grăniceresc își dăduseră în-
fălnire.

Se pregăteau de plecare peste
țări și mări, spre țările calde,
de soare, de lumină, de primă-
vară. Ce pregătiri! Ce grijă!
Atâtea generații laolaltă: cele
experimentate, apoi cele ce nu
mai văzuseră lumea; ce potri-
vire măiastră în adunarea gru-
purilor, cum să reziste la toate
pedicele ce li s'ar fi putut pune
în cale: neguri, furtuni năpras-
nice, oboseală. Și în frământa-
rea aceasta, ele nu ciuguliau
nimic, nu beau nimic.

Dar cucoarele! Acei cari le-
au putut observa înainte de
plecare, povestesc că mănâncă
foarte puțin: câte-va fire de colb
și beau apă. Postesc aceste pă-
seri minunate, ca să nu se mo-

leşască la drum, ca să fie uşoare, agere, neadormite.

Câte exemple instructive pentru noi, creştinii ! Şi noi ne pregătim de o cale lungă. Calea ne duce la „Mântuirea sufletelor” spre fericirea deplină, spre contemplarea Celui Prea-lubit. Atoputernicului, a Sfintei-Treimi.

Călătorim spre „pământul făgăduinţii !” Calea e grea. Mulţi nici nu vor să plece, socotind că tot restul vieţii e a mânca până la îmbuibare, a bea pahare peste pahare până la ameţeală, a nu asculta de raţiune, a nu mai avea nici-o rezistenţă faţă de chemarea instinctelor, a trupului.

„Mântuirea sufletului” e idealul creştin. Numai acela care e luminat de această flacără caută calea. Una din căi e postul. A posti înseamnă a te înfrâna, a nu voi să faci ceea ce te-ar îndemna pofta, a avea voinţă a te stăpâni. Ajungi deci tu, suflet, să-ţi conduci trupul, e o biruinţă luminii asupra întunecului. Această voinţă el scapă pe om dela tot ce pătează demnitatea omenească : dela fapte necurate, dela desfrâu, dela lăcomie, dela beţie, dela mânia, dela pismă, dela ambiţii care cer înlăturarea rivalului, dela vrajbă, dela omor . . . dela tot ce duce la spital şi la temniţă. Gândurile omului care se stăpâneşte sunt curate, sunt obiective, sunt o mărturie a lucrării directe a lui Dumnezeu în sufletul lui, sunt o mărturie a iubirii pentru aproapele. Omul care posteşte e în ascensiune sufletească, devine accesibil lucrurilor înalte, capătă o sensibi-

litate fină, se face drum de sfânta împărtăşenie, de primirea Domnului.

Insuşi Domnul nostru Isus Christos sfinţeşte postul ; care ne pregăteşte pentru lucruri mari. Postul Sfântului Ioan Botezătorul, a tuturor sfinţilor, a monahilor, a celor ce iubesc Cerul ? Prin post să pot birui ispitele. Dar şi numai aşa, postul, privit numai din punct de vedere omnesc e absolut igienic : ne întăreşte trupul, ne însănătoşează, ne face uşori, senini, cu bună

dispoziţia la muncă, ne prelungeşte viaţa.

Postul însănătoşindu-ne trupul, înălţându-ne inteligenţa şi inima, arată încă odată binefacerea bisericii noastre creştine, înţelegerea profundă a vieţii şi meririi noastre. Postul e un foc care ne arde, ne şlefueşte, e o cale a pocăinţii. El ne dispune sufletul spre rugăciune, ne deschide mereu noi perspective, zări largi.

Octavia Corodeanu

Presă factor de distrugere şi edificare socială.

Trăim în secolul presei, când lumea aproape să lipseşte de volumele de cărţi de cari altădată se interesa atât de aproape şi aşteaptă cu nerăbdare sosirea poştii ca să vadă „ce-i mai nou la ziar.” — Nici nu prea e de mirare, căci noutăţile literare, cari zugrăvesc viaţa actuală a secolului aproape nu prezintă publicului ceva nou, căci descriu vârtoarea vieţii în care să zbate fiecare.

Literatura secolilor trecuţi, unii au trecut peste ea, cunoscându-o, pentru alţii „nu prezintă nici o însemnătate” şi a treia categorie nici n'a auzit de ea.

Căminele ţăranilor noştri aproape sunt lipsite de cele mai elementare producţii literare, ba chiar şi de cărţile de rugăciuni sau vr'un calendar în care să afle câteva poveşti pentru gos-

podăria lor. Nu lipsesc însă gazetele de propagandă politică, din cari se îndoapă cu injurii, îşi umple sufletul cu ură faţă de vecinul, care-i este „duşman politic, în timp ce ambii „duşmani politici” se hrănesc cu mămăligă, cu ciapă, prăşesc porumbul cu sape la fel de late şi duc aceleaşi greutăţi pe cari presa, otrava sufletelor lor, nu li-o poate schimba. Toată lumea cunoaşte puterea presei şi mai mult sau mai puţin îi duc frica. Cârnuitorii o alimentează ca nu cumva prin ea să înceapă o companie de răsturnare, căci este ştiut că un nebun poate să arunce în fântână o piatră pe cari nici 100 de deştepti să nu o poată scoate.

Şi nici nu-i de mirare mai ales azi, când forţa dinamică lucrează în locul braţelor, când maşinile huruie în vechile ate-

liere, iar câțiva oameni fluerând pela volane le regulează mer-sul, în timp ce restul așteaptă mila și ajutorul altora, în spe-cial crearea unei situații prin lupte politice.

Și lăsând la o parte raziile pe cari politicianii le fac în mij-locul masei poporului în pre-ajma alegerilor, lăsând la o parte promisiunile lor pe cari și așa nu le pot îndeplini, mai vin și cu presa, care e mult mai pe-riculoasă, căci zi de zi le otră-vește sufletul, făcând o crimă națională.

De multe ori ți-se pare că acești oameni au uitat că sunt posesori ai unei scânteii dum-nezeiești, cari îi obligă să folo-sească calitățile lor în slujba binelui, adevărului și frumosu-lui; acești oameni pare c'au uitat că azi presa este izvorul din care să adapă toată lumea și vai de acel om care bea din izvorul din care să adapă toată lumea și vai de acel om care

bea din izvorul otrăvit, căci ori nu se mai poate vindeca, ori se vindecă foarte cu mare greuta-te. — Da, și presa își are rolul său, încă un-rol mare mai ales pentru masele populare. Dacă și-ar îndeplini însă datoria, ser-vind înfloririi neamurilor, pe te-reni cultural și social. Ce citește însă omul când deschide un ziar? La știri: furturi, omoruri, sinucideri, atacuri la drumul mare etc. etc.

Poftim bade Ioane și te în-doapă cu ele! —

Și în mare parte chiar presa este vinovată că se întâmplă atâtea fărădelegi. Pot să vă dau chiar și un exemplu. Călătoream într'un tren și lângă mine un țaran citea „Dimineața” în care era trecut la „Ultima Oră” felul în care X falsifica bancnote de 100 Lei. Țăranul întorcându-se spre mine îmi spune: „Zău așa domnișor, așa și eu aș ști să fac.” Câți n'o fi citit acea „no-utate” și câți n'o fi chiar exe-

cutat-o în detrimentul Statului întâiu, apoi în detrimentul lor nenorociții, cari poate mai târziu au ajuns la pușcărie, pentru ca „Dimineața” sau alte ziare iar să repete acelaș lucru: X. Y. falsificator de monete de 100 Lei, a fost condamnat de tribu-nalul din orașul Z... la închiso-are. Și molima aceasta se va răspândi tot mai mult, până când presa își va înțelege rostul și marele rol ce-l joacă în viață socială.

Conducători ai țărănimii, se-lecționați hrana sufletească a poporului.

Și nu-l lăsați să-și cumpere otravă sufletească pe banii mun-ciți cu atâtea greutate, ci abo-nați oamenii la gazete religioase, cari deși sunt mici la vedere sunt mai „grele la ridicare” de-cât otrava politicianismului.

M.

Calendar săptămânal.

18 — 24 Februarie 1934.

18. Dumineca lăsat. de brânză. Ap. Rom.

13, 11. Evg. Mat. 6. 14—21. Papa Leon.

19. Luni. Ap. Arhip.

20. Marți Ep. Leon † 780.

21. Mercuri C. Timoteiu.

22. Joi. Mart. din Evghen.

23. Vineri M. Policarp † 169.

24. Sâmbătă Afl. cap. sf. Ioan.

„Iarna începe a dispărea. Căldura se ivește tot mai mult. Pământul se încălzește, dar oare încălzeșese și inima ta, de dragoste către Dumnezeu, de mila către deaproapele?”

(Calendarul Bunului Creștin Bixad.)